

จดหมายของท่านยากอบ

บทที่ 1

การทูลขอความเชื่อ

คุณค่าของการทดลอง

- 1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า ทักทายปราศรัยเผ่าสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ในต่างประเทศนั้น
- 2 พี่น้องของข้าพเจ้า จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีที่สิ่งนี้เมื่อพวกท่านตกอยู่ในการทดลองต่าง ๆ
- 3 โดยรู้อย่างนี้ว่า การทดลองความเชื่อของพวกท่านนั้น ทำให้เกิดความอดทน
- 4 แต่จงให้ความอดทนนั้นกระทำการของมันจนสำเร็จ เพื่อพวกท่านจะสมบูรณ์และครบถ้วน โดยไม่ขาดสิ่งใดเลย
- 5 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็จงให้ผู้หนึ่งทูลขอจากพระเจ้า ผู้โปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้น และมีได้ทรงตำหนิ และสติปัญญานั้นจะประทานให้แก่ผู้นั้น
- 6 แต่จงให้ผู้หนึ่งทูลขอในความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนอย่างคลื่นแห่งทะเลซึ่งถูกบังคับด้วยลมพัดและซัดไปซัดมา
- 7 ด้วยว่าอย่าให้ผู้หนึ่งคิดว่าเขาจะได้รับสิ่งใด ๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย
- 8 คนสองจิตสองใจไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งสิ้นของตน
- 9 จงให้พี่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นชมยินดีใน

การที่เขาถูกเชิดชูขึ้น

- 10 แต่คนมั่งมี ก็จงขึ้นชมยินดีในการที่เขาถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า เขาจะต้องล่วงไป
- 11 เพราะว่าดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้าไม่ทันไร มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้แห่งทุ่งหญ้าก็ร่วงหล่น และความงามแห่งรูปร่างของมันก็สูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย
- 12 ผู้ที่สู้ทนการทดลองจะได้รับพร เพราะเมื่อผู้นั้นถูกทดลองนั้นแล้ว เขาก็จะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยทดลองผู้ใด

แต่เราจะค้นหาของตัวเราเอง

ที่ทดลองเรา

- 13 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อเขาถูกทดลองกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทดลอง” เพราะว่าพระเจ้าทรงถูกทดลองด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงทดลองผู้ใดเลย
- 14 แต่ทุกคนก็ถูกทดลอง เมื่อเขาถูกชักนำด้วยราคะตัณหาของตนเอง และถูกล่อลวง
- 15 แล้วเมื่อราคะตัณหาเกิดขึ้นแล้ว มันก็ทำให้เกิดบาป และบาป เมื่อมันสำเร็จ

(1) กจ 12:17 (2) กจ 5:41; 2 ปต 1:6 (3) รม 5:3-5

(5) 1 พกษ 3:9; ยรม 29:12; มธ 7:7 (6) มก 11:23-24 (8) ยก 4:8 (10) โยบ 14:2

(12) มธ 10:22; 1 คร 9:25; ยก 5:11 (15) โยบ 15:35; รม 5:12

แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

16 อย่าหลงผิดเลย พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า

17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห

18 ตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงให้กำเนิดพวกเราด้วยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อพวกเราจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งทั้งหลายของพระองค์

19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ

20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้ความชอบธรรมของพระเจ้าสำเร็จ

21 เหตุฉะนั้น จงวางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาดื่นไว้ต่างหาก และจงรับพระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและ

ผู้กระทำตามพระวจนะ

22 แต่พวกท่านจงเป็นคนที่กระทำตามพระวจนะนั้น และไม่ใช่ผู้ฟังเท่านั้น โดยล่องลอยตนเอง

23 เพราะว่าถ้าผู้ใดเป็นผู้ฟังพระวจนะ และไม่ใช่คนที่กระทำตาม ผู้นั้นก็เป็น

เหมือนคนที่ดูหน้าปกติของตนในกระจกเงา

24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองและไปตามทางของตนเสีย และในทันทีทันใดก็เสมือนว่าตนเองเป็นคนอย่างไร

25 แต่ผู้ใดก็ตามที่พินิจดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น โดยที่ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังที่หลงลืม แต่เป็นผู้กระทำตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับพรในการกระทำของตน

ความเชื่อที่แท้จริง

26 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่าน ดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และไม่ได้เห็นยวรั้งลั่นของตนไว้ แต่หลอกลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์

27 การเคร่งครัดในความเชื่ออันบริสุทธิ์ และไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยื่อมเยียนบรรดาเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายในความทุกข์ร้อนของพวกเขา และการรักษาตัวมิให้ได้รับราศีจากโลก

บทที่ 2

ความรักอันพี่น้อง

ก็ปราศจากการเลือกหน้า

1 พี่น้องของข้าพเจ้า อย่ามีความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เรา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสงวราศีด้วยการเลือกหน้าคน

2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งเข้ามาในที่ประชุม

(17) กตว 23:19 (18) ยน 1:13 (19) สกษ 10:19; 14:17 (21) กจ 13:26; คส 3:8

(22) มธ 7:21-28 (23) ลก 6:47 (25) ยน 13:17; ยก 2:12 (26) สดต 34:13

(27) อสย 1:17; มธ 25:34-36; รจม 12:2 (1) ลนต 19:15; 1 คร 2:8

ของพวกท่านโดยสวมแหวนทองคำ ในเครื่องแต่งกายอย่างดี และมีคนยากจนคนหนึ่งเข้ามาด้วย ในเสื้อผ้าขอมซ่อ

3 และพวกท่านเอาอกเอาใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านนั่งที่นี้ในสถานที่อันดีเถิด” และพูดกับคนยากจนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งที่นี้ใต้ที่รองเท้าของข้าเถิด”

4 พวกท่านมิได้ลำเอียงในตัวเอง และกลายเป็นพวกผู้วินิจฉัยแห่งบรรดาความคิดที่ชั่วร้ายหรือ

5 จงตั้งใจฟังเถิด พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าได้ทรงเลือกคนยากจนแห่งโลกนี้ ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นที่หายาทั้งหลายแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์มิใช่หรือ

6 แต่พวกท่านได้เหยียดหยามคนยากจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือ ที่กดขี่พวกท่านและลากพวกท่านไปต่อหน้าบรรดาบัลลังก์พิพากษา

7 เขาเหล่านั้นหมิ่นประมาทพระนามอันนำเศราพ ซึ่งโดยพระนามนั้นพวกท่านถูกเรียกมิใช่หรือ

8 ถ้าพวกท่านกระทำพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ให้สำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็กระทำดีอยู่

9 แต่ถ้าพวกท่านเลือกหน้าคน พวกท่านก็กระทำบาป และถูกตัดสินโดยพระราช

บัญญัติว่าเป็นผู้ละเมิดแล้ว

10 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่จะรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังผิดอยู่ในข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด

11 ด้วยว่า พระองค์ผู้ที่ได้ตรัสว่า ‘อย่าเล่นซู้’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ บัดนี้ถ้าท่านไม่ได้เล่นซู้แต่ถ้าท่านฆ่าคน ท่านก็กลายเป็นผู้ละเมิดคนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติ

12 ดังนั้นพวกท่านจงพูดและจงกระทำเช่นนี้ เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ

13 เพราะว่าผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตา ผู้นั้นจะถูกการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา และความเมตตาตามความปิตินิตต่อการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจาก

การกระทำก็ตายแล้ว

14 มันเป็นเรื่องอะไรเล่า พี่น้องของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าคนใดกล่าวว่าคุณมีความเชื่อ และไม่มีกรกระทำ ความเชื่อจะช่วยคนนั้นให้รอดได้หรือ

15 ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเปลือยเปล่า และขาดแคลนอาหารประจำวัน

16 และคนหนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ่นและอิ่มเถิด” อยากรู้ก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า

(5) อพย 20:6; ลก 12:21 (6) กจ 13:50 (7) 1 ปต 4:16 (8) ลนต 19:18 (9) พบญ 1:17 (10) พบญ 27:26; กท 3:10 (11) อพย 20:13-14 (12) ยก 1:25 (13) โยบ 22:6; สกษ 21:13 (14) มธ 7:21-23, 26; 21:28-32 (15) ลก 3:11 (16) 1 ยน 3:17-18

17 เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง

18 ใช่แล้ว คนหนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า

19 ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว พวกผีปศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั้น

20 แต่ท่านอยากทราบไหม โอ คนไร้ค่าว่าความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้ว

อับราฮัมและราหับ

21 อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขาได้รับความชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ เมื่อท่านได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชาไม้ไผ่หรือ

22 ท่านเห็นไหมว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับบรรดาการกระทำของท่าน และโดยการกระทำเหล่านั้นความเชื่อก็ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว

23 และพระคัมภีร์ก็ถูกทำให้สำเร็จซึ่งกล่าวว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านถูกเรียกว่า ‘สหายของพระเจ้า’

24 พวกท่านจึงเห็นแล้วว่า โดยบรรดาการกระทำ มนุษย์จึงเป็นผู้ชอบธรรม และ

ไม่ใช่โดยความเชื่อเท่านั้น

25 เช่นกันราหับหญิงโสเภณีก็ชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้สื่อสารเหล่านั้น และได้ส่งพวกเขาออกไปเสียอีกทางหนึ่ง

26 เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

บทที่ 3

ความชั่วแห่งลิ้น

ที่ไม่ถูกควบคุม

1 ฟัน้องของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนเลย โดยทราบว่า พวกเราจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ที่หนักกว่า

2 เพราะว่าในหลาย ๆ อย่างพวกเราทำให้คนทั้งปวงขัดเคืองใจ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมิได้ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจในทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีพร้อมแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย

3 ดูเถิด พวกเราเอาเหล็กบังเหียนใส่ในปากม้าทั้งหลาย เพื่อให้พวกมันเชื่อฟังพวกเรา และพวกเราก้ทำให้ทั้งตัวของพวกมันหันไปมาได้

4 จงดูบรรดาเรือด้วยเช่นกัน ซึ่งถึงแม้ว่าพวกมันใหญ่โต และถูกลมแรงพัดแล่นไป แต่พวกมันก็ยังถูกหันไปมาด้วยหางเสือเล็ก ๆ ไปยังที่ไหนก็ตามที่ผู้ควบคุมมันบังคับ

5 เช่นนั้นแหละ ลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็ก ๆ และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ ดูเถิด ไฟนิต

(18) สบ 6:10; ยก 3:13 (21) ปฐก 22:9-10, 12, 16-18 (22) ยน 6:29; สบ 11:17

(23) ปฐก 15:6; 2 พศด 20:7 (25) สบ 11:31 (1) มธ 23:8; ลก 6:37

(2) 1 พกษ 8:46 (3) สดต 32:9 (5) สดต 12:3; สภษ 12:18

เดียวก็เผาไหม้ได้มากสักเพียงใด
 6 และลึนนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความ
 ชั่วช้า ลึนก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดา
 อวัยวะของเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกาย
 เป็นมลทินไป และเผาไหม้วิถีแห่ง
 ธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก
 7 ด้วยว่าทุกชนิดของพวกสัตว์เดรัจฉาน
 และของบรรดานก และของงูทั้งหลาย
 และของบรรดาสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้
 เชื่องได้ และถูกเลี้ยงให้เชื่องแล้วโดย
 มนุษย์
 8 แต่ลึนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำ
 ให้เชื่องได้ มันเป็นสิ่งชั่วร้ายซึ่งไม่สามารถ
 ควบคุมได้ เติบโตด้วยพิษร้ายถึงตาย
 9 ด้วยลึนนั้นพวกเราสรรเสริญพระเจ้าคือ
 พระบิดา และด้วยลึนนั้นพวกเราแข่งด่า
 มนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบพระฉาย
 ของพระเจ้า
 10 จากปากอันเดียวกันมีคำสรรเสริญ
 และคำแข่งด่าออกมา ฟัน้องของข้าพเจ้า
 สิ่งเหล่านี้ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย
 11 บ่อน้ำพุส่งจากช่องเดียวกันทั้งน้ำจืด
 และน้ำกร่อยได้หรือ
 12 ฟัน้องของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออก
 ผลเป็นมะกอกได้หรือ หรือเถาองุ่นจะ
 ออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกัน
 ไม่มีบ่อน้ำพุใด ๆ จะให้ทั้งน้ำเค็มและ
 น้ำจืดได้
 13 ผู้ใดเป็นคนมีสติปัญญาและประกอบ
 ด้วยความรู้ในท่ามกลางพวกท่านหรือ จง
 ให้ผู้นั้นแสดงจากพฤติกรรมอันดี คือการ

งานต่าง ๆ ของตนด้วยความนอบน้อม
 แห่งสติปัญญา
 14 แต่ถ้าพวกท่านมีการอิจฉากันอันขม
 ชื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของพวก
 ท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อ
 ความจริง
 15 สติปัญญาเช่นนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้อง
 บน แต่เป็นแบบโลก แบบตัณหาหาคะ
 แบบผีปีศาจ
 16 เพราะเวลาที่ใดมีความอิจฉากันและการ
 แก่งแย่งกัน ที่นั่นก็มีการุ่นวายและการ
 งานชั่วร้ายทุกอย่าง
 17 แต่สติปัญญาที่มาจากเบื้องบนนั้น
 บริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความ
 สงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความ
 เมตตาและบรรดาผลอันดี โดยปราศจาก
 ความลำเอียง และปราศจากความหน้าซื่อ
 ใจคด
 18 และผลแห่งความชอบธรรมก็ถูก
 หว่านลงในสันติสุขโดยคนเหล่านั้นที่
 สร้างสันติสุข

บทที่ 4
การดำเนินชีวิต
แบบชาวโลกถูกตำหนิ

1 บรรดาการสงครามและการทะเลาะ
 วิวาทกันในท่ามกลางพวกท่านมาจากไหน
 พวกมันมาจากรากะตัณหาทั้งหลายของ
 พวกท่านที่ทำสงครามกันในบรรดาอวัยวะ
 ของพวกท่านมิใช่หรือ
 2 พวกท่านเกิดใจกำหนัด และไม่มี พวก
 ท่านฆ่ากัน และปรารถนาที่จะมีและไม่

(6) สดต 120:2-3; สภข 16:27 (8) สดต 140:3; ปญจ 10:11 (9) ปฐก 1:26; 5:1; 9:6
 (12) มธ 7:16-20 (13) กถ 6:4 (15) ฟป 3:19 (16) 1 คร 3:3
 (17) รม 12:9 (18) สภข 11:18 (1) รม 7:23

อาจได้รับ พวกท่านทะเลาะวิวาทกันและทำสงครามกัน ถึงอย่างนั้นพวกท่านก็ไม่มี เพราะพวกท่านไม่ได้ขอ

3 พวกท่านขอและไม่ได้รับ เพราะว่าพวกท่านขอผิด เพื่อพวกท่านจะใช้สิ่งนั้นเพื่อสนองบรรดาราคะตึมหาของพวกท่าน

4 พวกท่าน บรรดาผู้เล่นชู้ชายและหญิงเอ๋ย พวกท่านไม่ทราบหรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ประสงค์เป็นมิตรกับโลก ก็เป็นศัตรูของพระเจ้า

5 พวกท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า *‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในพวกเรามีความรู้สึกหึงหวงอย่างรุนแรง’*

6 แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า *‘พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง’*

7 เหตุฉะนั้น จงยอมจำนนตัวเองต่อพระเจ้า จงต่อต้านพญามาร และมันจะหนีไปจากพวกท่าน

8 จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน จงชำระมือของพวกท่านให้สะอาด พวกท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย และจงชำระใจของพวกท่านให้บริสุทธิ์ พวกท่าน คนสองจิตสองใจเอ๋ย

9 จงเป็นทุกข์ และโศกเศร้า และร้องไห้ จงให้การหัวเราะของพวกท่านกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของพวกท่านให้เป็นความหนักใจ

10 พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น

อย่าตัดสิน

พี่น้องของตน

11 อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน พี่น้องทั้งหลาย ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องของตน และตัดสินพี่น้องของตน ก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช้ผู้ที่กระทำตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน

12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้าง

ถึงวันพรุ่งนี้

13 บัดนี้ พวกท่านที่กล่าวว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะเข้าไปในเมืองดังกล่าว และจะอาศัยอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และซื้อขายและได้กำไร”

14 ขณะที่พวกท่านไม่ทราบว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ เพราะชีวิตของพวกท่านคืออะไรเล่า มันก็เป็นแต่หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นจางหายไป

15 ด้วยว่าพวกท่านควรจะกล่าวว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น”

16 แต่บัดนี้พวกท่านปิติยินดีในบรรดา

(3) โยบ 27:9; สดต 66:18 (4) กท 1:4; 1 ยน 2:15 (5) ปฐก 6:5 (6) สภษ 3:34

(7) อฟ 4:27; 6:11 (8) 2 พตด 15:2; อสย 1:16; มธ 5:4; 1 ปด 1:22 (10) โยบ 22:29

(11) มธ 7:1-5 (12) มธ 10:28; รม 14:4 (14) โยบ 7:7 (15) กจ 18:21 (16) 1 คร 5:6

การไ้อวดของพวกท่าน บรรดาความปิติ
ยินดีอย่างนี้ก็ชั่วร้าย

17 เหตุฉะนั้น คนใดที่ทราบว่าจะต้อง
กระทำความดี และไม่ได้กระทำ สำหรับคน
นั้นก็เป็บบาบ

บทที่ 5

คนมั่งมี

ถูกตักเตือน

1 บัดนี้ พวกท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้และ
โอดครวญเพราะเหตุบรรดาความทุกข์
ระทมของพวกท่านซึ่งจะมายังพวกท่าน

2 ทรัพย์สมบัติของพวกท่านก็ผุพัง และ
บรรดาเสื้อผ้าของพวกท่านถูกตัวมอด
กัดกิน

3 ทองคำและเงินของพวกท่านก็ขึ้นสนิม
และสนิมของพวกมันจะเป็นพยานหลัก
ฐานต่อพวกท่าน และจะกินเนื้อของพวก
ท่านดูไฟ พวกท่านได้ล่าสมทรัพย์สมบัติ
ไว้แล้วสำหรับยุคสุดท้าย

4 ดูเถิด ค่าจ้างของบรรดาคนงานผู้ที่ได้
เกี่ยวข้าวในทุ่งนาทั้งหลายของพวกท่าน
ซึ่งพวกท่านได้เก็บไว้โดยการโกงนั้น ก็
ร้องขึ้น และเสียงร้องของคนเหล่านั้นที่ได้
เกี่ยวข้าวได้เข้าถึงพระกรรมขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาแล้ว

5 พวกท่านได้ใช้ชีวิตในความเพลิดเพลิน
บนแผ่นดินโลกและได้เรียงสำราญ พวก
ท่านได้บำรุงเลี้ยงใจของพวกท่านเหมือน
อย่างในวันแห่งการเข่นฆ่า

6 พวกท่านได้ตัดลิ้นโลห และได้ฆ่าคน
ชอบธรรม และเขาก็ไม่ได้ต่อต้านพวก

ท่าน

การเสด็จมาครั้งที่สอง

ของพระคริสต์ใกล้จะถึงแล้ว

7 เหตุฉะนั้น จงอดทน พี่น้องทั้งหลาย
จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ดูเถิด ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าแห่ง
แผ่นดิน และมีความอดทนนานเพื่อที่จะ
ได้รับผลนั้น จนกระทั่งเขาได้รับฝนต้นฤดู
และฝนปลายฤดู

8 พวกท่านก็จงอดทนเช่นกัน จงใส่ใจ
ของพวกท่านตั้งมั่นคง ด้วยว่าการเสด็จมา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของก็ใกล้เข้ามาแล้ว

9 อยู่ชุ่นเคื่องใจต่อกันและกัน พี่น้องทั้ง
หลาย เกรงว่าพวกท่านจะถูกพิพากษา
ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาประทับยืนอยู่
หน้าประตูแล้ว

10 พี่น้องของข้าพเจ้า จงเอาพวกศาสตรา
พยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์
พระผู้เป็นเจ้าของ เป็นแบบอย่างแห่งการทน
ทุกข์ความเจ็บปวดและแห่งความอดทน

11 ดูเถิด พวกเรานับว่าคนเหล่านั้นที่สู้
ทนก็เป็นสุข พวกท่านได้ยืนเกี่ยวกับความ
อดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของแล้วว่า องค์พระผู้เป็น
เจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และ
พระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด

จงอธิษฐานเผื่อการรักษาให้หาย

ตามที่พระเจ้าประทานความเชื่อให้

12 แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า
อย่าสาบานเลย ไม่ว่าโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์
หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก หรืออ้างถึง

(17) ลก 12:47 (1) ลก 6:24 (2) โยบ 13:28; มธ 6:19
(3) รม 2:5 (4) สดต 19:13; พบญ 24:15 (10) มธ 5:12; สบ 10:36
(11) กตว 14:18; โยบ 1:21; สดต 94:12; มธ 5:10; ยก 1:2 (12) มธ 5:34-37

คำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่จงให้คำว่า ไซ่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไซ่ และคำว่า ไม่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไม่ เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา

13 มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านทนทุกข์ หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเรงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสดุดีทั้งหลาย

14 มีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเรียกบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้คนเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา โดยเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

15 และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงรักษาเขาให้หาย และถ้าเขาได้กระทำความบาปทั้งหลาย ก็จะไปรอดยกโทษบาปเหล่านั้นให้เขา

16 จงสารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อ

กันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล

17 เอลียาห์เป็นมนุษย์ที่อยู่ใต้สภาพอารมณ์ต่าง ๆ เหมือนอย่างพวกเรา และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน

18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ให้ฝน และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่าง ๆ ของมันขึ้น

19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนหนึ่งคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้หนึ่งชักจูงเขาให้กลับใจเสียใหม่ได้

20 จงให้ผู้นั้นทราบเถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปให้กลับใจเสียใหม่จากความผิดแห่งทางของเขา ก็จะช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และจะปกปิดบาปเป็นอันมากไว้

(13) สดต 50:14-15; อฟ 5:19

(14) มก 6:13; 16:18 (15) อสย 33:24

(16) กตว 11:2 (17) 1 พกษ 17:1; 18:1; กจ 14:15